

januar 2026

Leto 2026

Pacifik

1. januar 2026, četrtek

Lelu, Kosrae, Mikronezija

Privatne novoletne zabave so trajale dolgo v noč. In bile so dogodku primerno glasne. Jutro je mirno. Še bolj mirno je od desete ure dalje, ko so vsi sinočnji žurerji zbrani pri maši in poslušajo oštevanje za sinočnje grehe. Grehe?

Včeraj pol ure pred letos, se je v bližini sidrala avstrijska barka, 16 m dolg polinezijski katamaran z imenom Pakia Tea. Če bi prišli prej, bi morda novo leto praznovali skupaj, tako smo se pa samo opazovali. In komunicirali preko NFL, sic!

Na obalo ne greva, vsak po svoje se zamotiva za mašincami na barki.

nekje med vsem zelenjem se skriva Tone

take rože imamo običajno v SLO v lončnicah

avtomobilska tablica

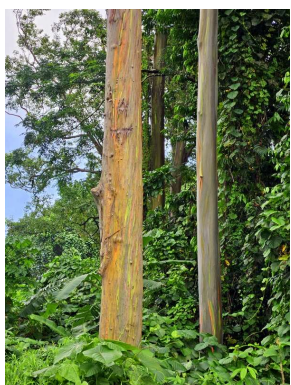
danes so tudi bile maše dopoldne, opoldne in zvečer
...pojejo pa lepo, večglasno

Kosrae, ki jo zaradi oblike ene od slikovitih gora imenujejo Speča dama, je prekrita z gostimi tropskimi džunglami in visokimi vulkanskimi vrhovi, z bujnimi rečnimi dolinami in spektakularnimi razgledi. Vidiš obraz, prsi? vključi domišljijo

danes, ko nisva potrebovala iti na obalo, pa cel dan oblačno/sončno

drevesa z mavričnimi barvami - rainbow eucalyptus (*Eucalyptus deglupta*)

malo kulinarike iz oštarije Island Hooper: Sashimi, Poke iz yellow fin tune; ocvrti jajčevci, pečen riž s piščancem in jajcem in dry Asai (japonsko pivo)

ti avtomobili so od goverment/državni in kar tako ob cesti nekje ležijo in čakajo, da jih zelenje prerastetega je res ogromno tukaj; imajo en konec otoka kjer odlagajo smeti, a za tehnične odpadke pa očitno še niso našli prostora

2. januar 2026, petek

Lelu, Kosrae, Mikronezija

Danes imava predviden odhod. Tako piše na dokumentih. In "danes" je vse do polnoči. Ponoči se ne pluže skozi reef, torej bova izplula jutri podnevi. Logično.

Danes sva imela prvi osebni kontakt z družino na Pakii Tei. Avstrijci. Tom je iz Steirja, Sonia izpod Ljubelja (na avstrijski strani). Z njima je še sin. Jadranje so začeli pred desetimi leti na Tajskem in letos nameravajo pot okoli planeta zašpiliti. In se takoj vrniti nazaj na Pacifik. Razumljivo.

Poleg Pakie Tee se je sidrala še Bad Bunny. Vesna, ki je na "ti" z uradniki in ima z njimi izmenjane telefonske številke, je

postala organizatorka kliranja. Uradniki jo kličejo, da posreduje pri sosedih, da pridejo na obalo. Običajno so v te namene klicali Mr. Smitha. Vesna je takoj dobila nick name Mrs. Smith.

Na kosilo se oddingirava v picerijo Pr'Dominiku. Najprej sem prebral Domino's Pizza in se že skoraj obrnil. Pa mi ni dalo miru in sem prebral še enkrat, tokrat je pisalo Dominic's Pizza. Locirana je poleg ribiške lučice s pontoni, kjer lahko priveževa dingija. Pripravno. Pravzaprav edini pripraven dingi privez na otoku. Manj pripravno je, da v piceriji ne strežejo alkohola. Torej greva najprej v liquor store po pivo in potem nazaj na pico. Ni mi jasno, kako si predstavljajo pico brez piva. Lastnik je Nemec Martin in Dominic je njegov sin. Čeprav ve, kako izgleda pica v Italiji, mu to ne koristi kaj dosti. Pravih sestavin tukaj enostavno ne more dobiti. Rezultat je temu primeren. Spečejo in podarijo nama še nekaj pica-kruha za na pot, ogledava si farmo školjk (great clamps) in precej dolgo klepetamo. Isto kulturo si delimo. In strinjamo se, da je pravo Trumpovo geslo MEGA (Make Europe Great Again), vsaj če primerjamo, koliko dolarjev smo dobili za en evro pred njegovo ero in koliko jih dobimo sedaj.

Ko se vrneva na Malo, so oboji sosedu še zaposleni z uradniki. Počakava, da končajo s tem delom in potem se oddingirava do njih in jih prosiva za pomoč. Prosiva jih da vsak pojedo tretjino najinih banan. Naj ne bo banana boat samo Mala!

Noč je že, ko pospraviva motor z dingija in kokpit urediva za pasažo. Vesna zvečer še pripravi hrano za na pot in spraviva se k počitku.

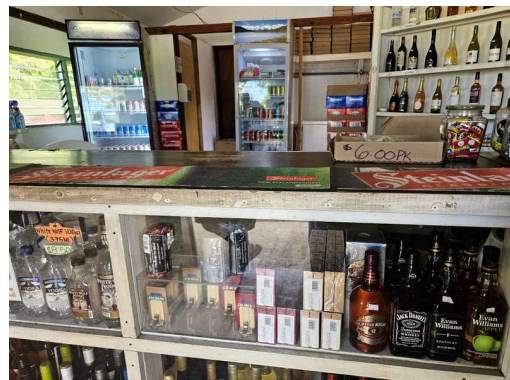
tako pa zgleda po novem letu na travnikih, na cesti...ostanki balonov (napolnjeni z vodo),rakete so prepovedane, a sem pa tja je še vedno slišati kakšno petardo

domačini imajo okoli hiše kar nekaj različnih rož; po lepi strelaciji se spreha mravlja

še dobro,da nama niso podarili te velikosti storža banan;v Aziji kuhajo razne jedi iz spodnjega dela /cveta banane

trgovina z alkoholnimi pijačami prodaja tudi snack in komplete za žvečenje (betle)

med tako čudovito naravo toliko razpadajočih plovil, avtomobilov in ostale tehnike

za pizzeria je gojišče školjk, ki jih prodajajo po celem svetu za akvarije

nekateri so že prav velike, mogoče jih bodo imeli za nadaljnji razplod?

poleg školjk gojijo tudi korale

havajska pizza ...

3. januar 2026, sobota

Kosrae - Pohnpei, Mikronezija (1.dan)

Ko se na obzorju narišejo prvi znaki svita, skuham kavico se počasi pripravim na izplutje. Sosedje še vsi spijo, ko zapustiva sidrišče. In med plovbo skozi prehod se nad oceanom dvigne žareča krogla. Do cilja imava 320 milj, kar bi morala prejadrtati v dobrih dveh dneh.

Prva ura je motorsailanje precej proti vetru in dokaj konkretnem valu. Potem nad otokom obrneva proti cilju in motor ni več potreben. Skrajšana jadra v 5 Bf polkrmnega vetra pomeni za Malo, da je dokaj hitra. Prehitra, če tako nadaljujeva do cilja. Prišla bi ponoči. Ampak o tem bova razmišljala jutri. Upočasnila (skoraj) vedno lahko.

Vala je precej in plovba ni ravno prijetna. Pri gibanju po barki se je potrebno kar lepo prijemati, da človeka nenadni sunek vala ob bok ne podre. Moč valov je malo preko 25 kW/m, kar je nekako meja za ugodno plovbo jadrnice. Po napovedi pa naj bi se počasi zmanjševala in ob prihodu na cilj padla na ugodnih 10 kW/m.

sonce se je počasi prebujalo in gremo ...

še zadnji pogled na Kosrae

4. januar 2026, nedelja

Kosrae - Pohnpei, Mikronezija (2.dan)

Ob svitu plujeva mimo atola Pingelap. Direktna linija med Kosrajem in Pohnpejem gre točno po sredi tega atola. Odviti bo potrebno. Samo kam, levo ali desno? Nisem vedel kako točno je atol vrisan na karto, zato sem moral biti buden in se na lastne oči prepričati, kje se konča reef. Radar mi ne dela. Ne bi bilo lepo, če bi se zaletela v nekaj metrov obale sredi ogromnega oceana. Sedaj vem, kako je vrisan. Samo sedaj sva že mimo. Tri četrtilje narobe je vrisan. Nisva pa še mimo naslednjega atola, Mokila. Mimo tega plujeva pred mrakom, vendar gre tu direktna linija nekaj milj južno in se mu ni bilo potrebno izogibati.

Plovba je dokaj hitra, napredovanje malo manj. V protiekvatorialnem toku sva in ta nama vzame v povprečju okoli pol vozla hitrosti. Pa to niti ni tako pomembno, časa imava dovolj. Bolj je zoprno, da teče proti vetru. Točneje, pod topim kotom proti vetru. Rezultat je jasen, a zmešani, zopni valovi.

Lovopust je, razumljivo, ves čas v veljavi. Niti pomisliti si ne upam, da bi predlagal ribolov.

spet zoprno rolanje

proti večeru smo prišli blizu enega atola in se je dalo kaj narediti znotraj barke

po drugi strani pa: vsaj dežja nimava

5. januar 2026, ponedeljek

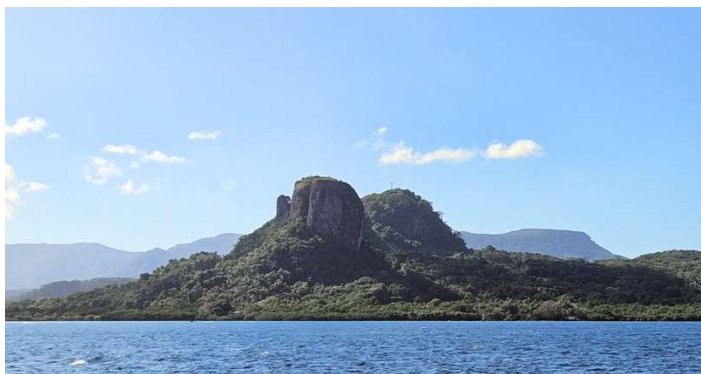
Pohnpei, Mikronezija

Nocojšnja plovba je bila prijetna, 4 Bf polkrme, brez dodatnega vala. Spala sva odlično in na cilju sploh nisva bila utrujena. Le vode nisva uspela narediti, vseeno je bilo toliko vala in nagnjena sva bila na napačno stran, da je črpalka za watermaker potegnila mehurčke in ni delala v redu. Šele zadnjih nekaj milj, ko sva obrnila z vetrom, sva ustekleničila okoli 50 litrov.

Port control je potrebno poklicati po VHF. Jasno, da se ne javijo in že vidim, kako bo procedura eno samo čakanje. Vendar, živim v zmoti. Ko prispeva, naju domačin na čolnu usmeri na bočni privez na Lady Pohnpei, tam naju pričaka posadka porta in naju priveže. V nekaj minutah je pri nama health in lahko snameva Q-flag. Potem se časovno prekrivajoče nanizajo še vsi ostali uradniki (quarantine, immigration, customs in port). Vsi so zelo formalni, a ne komplicirajo z ničemer (razen, da hočejo imeti 1001 papir, ožigosan z žigom Male).

Potem bi midva šla v marino. Vesna jih je poklicala že zjutraj in lahko prideva, imajo prosto. Ko pa prideva, ji povedo, da nimajo prosto, da naj se pač sidrava (kot vsi ostali) in pridingirava na dingi ponton. Narediva tako in potem se razdeliva v dve skupini. Vesna gre v pregovore za privez v recepciji, jaz v pregovore za pivo v oštarijo. Potem v oštariji še pokosiva in premlevava ponudbo. Ponudili so nama mesečni privez. Midva bova le nekaj dni. Pa se odločiva, da bova vzela mesečni privez. Stane toliko, kot dvodnevni na Hrvaškem. Zadevo mora seveda odobriti lastnik marine. Odobri jo z majhno spremembo. Plačala bova pro-rata, 10 evrov na dan. Vključno z vodo, a brez elektrike (upam, da bo sijalo sonce) in z dovoljenjem, da v marini prižgeva generator. Takoj se premakneva, da si ne premisljijo.

Po treh mesecih je Mala prvič razsoljena. Umetno. Vmes je bila sicer velikokrat, a le po naravni poti. Kupiva še nekaj živil in prestaviva se v oštarijo. Tokrat za večerjo.

država Pohnpei ima 37.000 prebivalcev

Tone je moral obesiti rumeno zastavo, pa čeprav smo bili že na Kosrae inšpecirani s strani karantenovca ...a kot kaže: v vsaki državi isti postopek

port capitan, prijazen možakar

karantenovec je najbolj sitnaril koliko pound imam zelenjave ipd ... pa kdo bo to preračunaval? koliko banan imam? sem rekla 3kg, pa naj računa koliko je to funtov ... malo heca; ni pa bilo nobenega problema okoli sveže zelenjave/sadja itd

karantenovec ni vstopil v notranjost barke, važno, da so papirji štimali; veliko se je pisalo in žigosalo

carinik pa je šel malo pogledati naše prostore, odprl ni niti ene omare; važno, da je ves čas žvečil betel in pljuval v morje

Pohnpei mi je ostal v spominu predvsem zaradi enormno potopljenih plovil vsepovsod

Z izjemo obalnih ravnin, sipin in aluvialnih pahljačav je večina otoka Pohnpei, vulkanskega otoka, razgibana, gorata, bujna in zelena, z najvišjim vrhom na 791 metrih. Njegov deževni gozd je gost in bogat

ogromno tovornih/ribiških ladij

mikronezijska mizomela (*Myzomela rubratra*). Samec, prikazan na sliki, ima presenetljivo svetlo škrlatno perje na glavi, vratu, prsih in hrbtu, s črnimi krili in repom

nostalgično sem pomislila na pršutove noge, ki visijo v oštarijah... tukaj pa banane

Tuna na žaru z obilico čebule (še dobro, da nisem tega naročila) in rolce s kozicami

6. januar 2026, torek

Pohnpei, Mikronezija

Vesna dopoldan slušbuje, jaz menjam olje v motorju in pretočim gorivo iz dveh kanistrov v tanke. Kanistri so skupaj z oljem na samem dnu globokega lockerja.

Potem bi si midva omislila avto. V recepciji ga naročijo. Rentar naj bi ga pripeljal v marino. Pa čakava in čakava. Povprašava kdaj bo? Kmalu. Kdaj točno pa ne vedo. Po uri in pol čakanja (še na uradnike se ne čaka toliko časa) in novih telefonskih klicih je situacija jasna. Nikogar nimajo, da bi avto pripeljal, danes avta še ne bo. Ah, ja... Tale miselnost, da nikoli ne rečejo "ne", je včasih kar malo utrujajoča. Potem se zmenimo z drugim rentarjem, malo cenejšim, vendar je treba do njih s taksijem. Lahko bi to storili že uro in pol prej, če bi mojstri znali reči, da avta ne morejo pripeljati.

Avto torej imava. Končno greva lahko na kosilo. Vendar. Ob treh popoldan je veliko birtij zaprtih. Končava v hotelski restavraciji na hribu nad marino. Hrana je bila - hotelska. Sledi Vesnin šoping hrane in moj šoping filtrov, olja in goriva.

Ko sva spet enotna ekipa, se prestaviva le še v lokalno restavracijo na pijačko in sashimi (poke) mezico. Za lahko noč.

pogled na zaliv

flamingo club je bil že pred 11 leti; so nam rekli, da sva prestara za ta klub...

pokrajina je res zaraščena in ne gre mi v račun zakaj ni to obdelano? a res ne bi uspevala kakšna druga zelenjava ali sadje ?

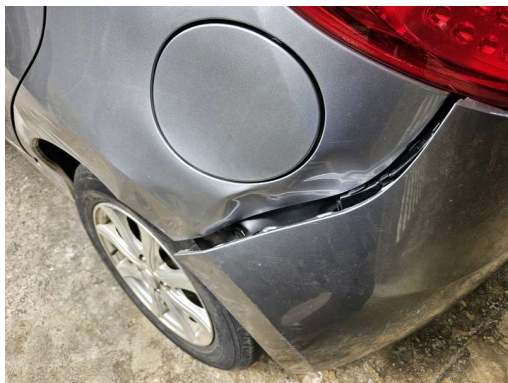
tukaj pa božiček še kar raznaša darila-sicer pa: povsod je še vse okrašeno

je pa ogromno prometa

še ob treh popoldne sva uspela prevzeti avto

avto razbit na večih koncih, upam, da ne izgubiva blatnika; na vsak način nama je hotela dati drugega, jasno dražjega, pa se nisva dala

pogled iz kokpita na potopljeno ladjo in kopač

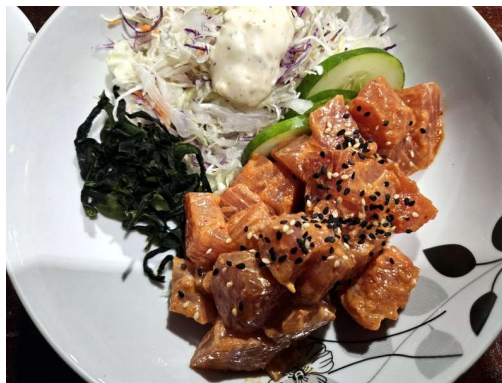
danes sva kosila v Ocean view hotel;razgled je res lep,hrana pa zelo poprečna

za tak konec sveta je kar nekaj jadrnic v tem zalivu;večina na poti na Japonsko

šele danes sva opazila, da je na obali pozabljen čoln, ki ga bo počasi narava skrila pred očmi

spicy poke ... oštarija v marini je predvsem sushi/sashimi itd...

7. januar 2026, sreda

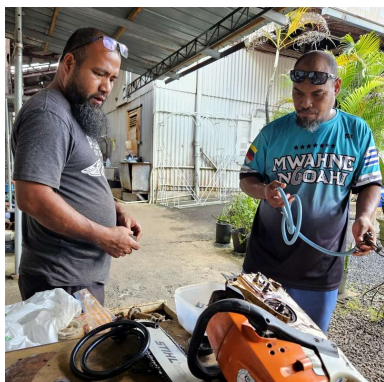
Pohnpei, Mikronezija

To, da sva dobila prostor v marine je prečudovito. Že po dveh dneh se marina prikaže v svojem polnem, sijaju. Kot vedno, ko sva tukaj. Pred dvanajstimi leti sva servisirala motor, sedaj nama je počila palica, ki povezuje pripone s trupom. Na istem mestu, kot je počila prejšnjič na pasaži med Panamo in Markizinih otoki. No, počila je verjetno že pred nekaj dnevi, opazil sem pa šele danes. Še dobro, da nisva izplula že pred tem.

Torej, potrebujem varilca, ki zna variti nerjavno jeklo. Pa grem do lastnika marine, da mi pove, kje naj ga iščem. Lastnika ne najdem, najdem pa ameriškega upokojenega riggerja iz San Diego. Rocco ima kar nekaj idej, kako bi zadevo naročili iz Kalifornije, pa se z njim ne strinjam. Potrebujem le varilca. V petek bo na voljo. Potem se lotim demontaže. Ker sem sam in so vijaki na palubi, matice pa precej težko dostopne pod palubo, traja kar nekaj časa, da je polomljena palica na palubi.

Vesna se med tem ukvarja s plinom in uradniki. Z obojim je na pol uspešna. Plin ji po uri priprav natočijo v plinsko steklenico nekje do polovice, več si ne upajo. Pri uradnikih pa dobi podaljšanje crusing permita do aprila, po papirje za bližnje atole pa naj pride drugič.

Sledi kosilo za oba v kao najboljši restavraciji na otoku, restavraciji v sklopu Joy hotela. No, ja... Po kosilu je na sporedu šoping hrane za Vesno ter popravilo furlexa za mene. Rocco me je naučil, kaj naj naredim. Ob mraku sva spet skupaj in se prestaviva v marinsko-hotelsko restavracijo na polnjenje baterij najinih mašinc in naju samih. Računalnika se napijeta 110V/60Hz župce, midva zaužijeva zaslužen pijačko in mezico. Danes je bil za mezico na sporedu Sashimi Ponphei Style.

dva sta gledala in premlevala kako bi napolnili našo malo bombo

po eni uri mu je uspelo nekako sestaviti zadevo, samo kaj, ko ni uspel do konca napolniti jeklenke...ah ja... računal je pa polno; no, saj se je trudil, čeprav je izplen slab

ob cesti zagledam stojnice.... in vidim moje lepe reef ribice kako jih prodajajo

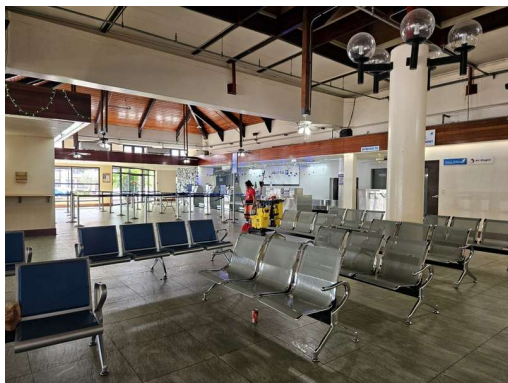
no, takih tun, ki že kdo ve koliko ur stojijo pri 30C, pa ne bi kupila

lokalni pridelki: kumare, dve vrsti banan, taro, jam, papaja, kakšna njihova buča, avokado ... je pa vse brez kemikalij, za to ni denarja

tokrat sem odšla brez banan, malo pavze; včeraj sem naredila marmelado in sladoled, ker so že preveč dozorele

moderno, veliko letališče za 37.000 ljudi

okvirjeno krilo na letališču

še celo jaslice imajo postavljene na letališču

Španski zid je ostanek utrdbe Alphonso XIII, katere gradnja se je začela konec leta 1887

sedaj je tukaj park na katerem se očitno odvijajo kakšne tekme

danes v večjem marketu zagledam med drugim tudi slanino, potem pa vzamem očala in vidim, da tega ne bom kupila, ker mislim, da ne bi noben od naju to jedel

8. januar 2026, četrtek

Pohnpei, Mikronezija

Dopoldan službujeva skupaj, potem se Vesna odpelje po nekaj malenkosti v ACE Hardware, jaz nadaljujem s službovanjem. Malenkosti tam ne najde in nadaljuje v ostalih fereterijah. Spet brezuspešno. Šele pri Yamahi (aka Yacht Shop) jih imajo. No, ta zadeva niti ni bila kritična, tudi stare varovalke za pripone bi se dale z nekaj ravnanja lepo uporabiti, je pa lažje delati z novimi.

Ob dveh popoldan greva na kosilo. Spet nova birtija in tokrat z dobro izbiro hrane, a slabo izbiro pijače. Piva nimajo, ledeni čaj je free refil. Po kitajskem kosilu dobiva še italijanski tiramisu. Plačava najmanj do sedaj. Vidi se, da niso imeli piva. Pri pivu po 4 dolarje "eno ni nobeno", pri free refil ledenem čaju za dva dolarja je "še eno je preveč".

Sledi izlet v oštarijo z razgledom na morje. Tako pravijo guglove mape. Lokacijo najdeva, razgled je super, le oštarije ni. Sori-ould-informejšn pove možakar, ki naju potem potolaži s sveže odtrgano papajo.

Kar nekaj kilometrov še prevozi v iskanju kafiča, dokler se ne ustavi v (spet novi za naju) restavraciji z lepim razgledom na morje. In bluetooth ozvočenjem za karaoke. Nama do petja ni, lastnica se pa zavzame in nama ves čas vrtil muziko iz njenega telefona. Edina gosta sva.

Večer mine v filanju vseh baterij v marinski restavraciji. Kot že vse te dni...

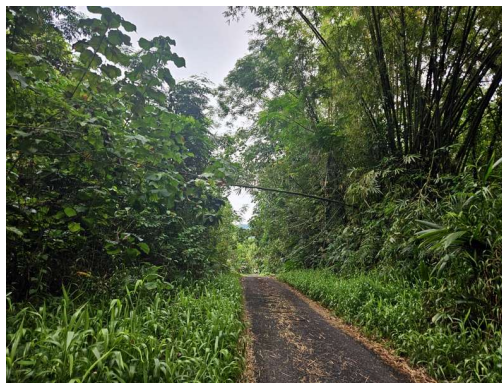
protestantska cerkev-čisto črna od vlage

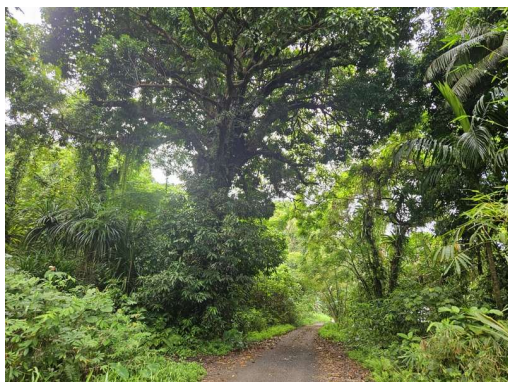
znotraj atola kar nekaj otočkov, voda je malce lepša, a še vedno ne kristalno

malce drugačne figure na cerkvi, pa tudi zelo počrnjene...sicer pa so mikronezijci tudi malo bolj temne polti

se peljeva do t.i. piknik prostora po slabi asfaltirani cesti kjer je še trava rasla po sredini

ampak,ko sva pa prišla do makedama in blata, sva se obrnila

tako praprot se spomnim,sem imela nekoč tudi sama doma, pa ni bila dolgo živa

pujs se je lepo sprehajal po cesti in se zadnji trenutek umaknil, da ga nisva povozila...ogromen

pa se ustaviva nazaj v eni oštariji, s pogledom na morje ...lušten ambient in imeli so pivo

lastnica tega lokala je bila svetovljanska dama živela od Saipana, Guama in ZDA in na koncu sedaj na Pohnpei

ribiči tarnajo nad visokimi cenami goriva

vsi po vrsti s telefonom v roki (z menoj vred) ...

kaktusi bolj slabo uspevajo, še ti počrniijo zaradi vlage

9. januar 2026, petek

Pohnpei, Mikronezija

Dopoldan pride Rocco z varilcem Petrom. Gledamo, kako bi zadevo rešili, pa nastane problem, ko Rocco predlagava alternativno rešitev. Užaljeno vstane, nekaj zabrusi in odide. S Petrom se spogledava in potem mi Peter lepo pove, da ga pozna že nekaj časa in da je Rocco pač "napihnjen Američan, ki hoče imeti vedno prav". Kakorkoli, Rocca pravzaprav sploh ne potrebujem, potrebujem samo švajs-mojstra, vse ostalo lahko naredim sam. Morda bo tako še bolje, če se ne bo preveč mešal v posel drugih.

Ampak, kdaj bo vse skupaj končano, je naslednje vprašanje. Danes ne. Morda jutri. V drugem tednu pa zagotovo. Hja, ni to francoska Hiva Oa, kjer se je vse hitro rešilo. Island-time.

Vesna se je medtem odpeljala do uradnikov, pa v pralnico, na pošto, po nakupih in na koncu je vrnila rentiča. Dobiva se na kosilu v Ocean View Hotelu in po nekaj brklanja na barki se odpraviva na filanje baterij. Tradicionalno. Vesna je danes odkrila tudi zdravilne lastnosti piva. Pozdravi zaprtje.

ogromna pralnica z delujočimi stroji; pranje 2,5, sušenje 3 USD

jasno, da sem kupila, ko je pa tak lep naziv snacka je pa zanič za jesti ... zelo težko je dobiti normalni čips(samo sol);sami čudni okusi:čebula,kokoš,raki, ribe ...

v vrsto posajene palme

imajo neke t.i. uniforme; ta šola ima očitno viola majčke

fantiči hitro opazili, da jih slikam

filipinska juha Sinigang s svinjino, tamarind in zelenjavo; priloga pa riž in kuhana banana

samo še dve jadrnici sta ostali na sidrišču

10. januar 2026, sobota

Pohnpei, Mikronezija

Petra zjutraj ni, pa ga pokličeva. Pride po kosilu. Ah, ja, majstori. No, ta se je vsaj javil na telefonski klic. Delava različne stvari in odpoveva se kosilu v oštariji. Ne bi rada, da naju ni na barki, ko (če) se primaja Peter. Ob dveh ravno razmišljava, da bi ga spet poklicala, ko prikoraka po pontonu s popravljenim priponsko palico v roki. Palica izgleda v redu. Še ponudi se, da mi jo pomaga montirati. Pa jo montirava.

In ko sva s Petrom pri koncu, prideta Alan in Cindy z Amarisa III. Dokončam nujne stvari, ostalo bova z Vesno postorila jutri in preselimo se marinsko restavracijo na izmenjavo izkušenj. Naju zanima, kako je na Saipanu in Guamu, njiju, kako bi popravila nedelujoči alternator. Na mikronezijskih Marianskih otokih je po njunih besedah lepo.

Manj lepo je z alternatorjem. Ko mi pove, da gre za Balmar, ki nikoli ni delal tako, kot bi moral, že vidim, kam pes taco moli. Najdražji ameriški alternatorji so hkrati najslabši, samo nihče od neukih kupcev tega noče na glas povedati. Jaz povem. In na koncu se Alan strinja z mano. Še posebej, ker ima tudi slabo delujoči Victron (kot jaz) in dobro delujoči watermaker iz Trinidada (spet, kot jaz) ter kitajski generator, ki na koncu rešuje vse njegove težave z elektriko. Samo še kitajsko robo bova kupovala, sva si po debati enotna.

Podobno, kot včeraj, ob osmih zvečer mimo prihrumi močna nevihta. Računalniki so nafilani, midva nahranjena in napojena, počakava da vesoljni potop pojenja in potem se vrneva na Malo.

tudi na tem otoku ne skoparijo z dežjem

japonski ribiški plovci so bili ujeti v mreže iz vrvi; naj bi bili ročno pihani iz recikliranega stekla (pogosto iz steklenic sakija)

11. januar 2026, nedelja

Pohnpei, Mikronezija

Moja prijateljica Moana se je s pomočjo Tangaloe odločila, da bo razsolila Malo. Nesebično ji pri tem pomaga Nahn Sapwe, ki je na Pohnpeiju zadolžen za dež, grom in nevihte. In kar se Moana odloči, to Moana tudi stori. In to stori temeljito. Zelo temeljito. Tako pač je z bogovi.

Že včerajšnji dan je bil precej deževen, ponoči in danes pa je deževalo brez predaha. In ko v tropih dežuje, potem Dežuje. Imava pa problem. Ni nama potrebno delati vode, ta kar sama od sebe priteče iz cevi na pontonu, če se le odpre ventil na pipi. Ob tem dežju bi Malin ekološki deževni watermaker (dvajsetlitrška banjica za perilo) pridelal vsaj sto litrov vode na dan, morda celo več. Kakšna ekološka škoda se dela, če je barka priključena na vodovod!

Na večerno pijačko in snekec se odpraviva v nepremočljivih jaknah, če prav je od barke do restavracije vsega skupaj sto ali dvesto metrov. Ampak, očitno je bilo to potrebno za prekinitev dežja. Vračava se v suhem vremenu. Če bo jutri vreme še vedno suho in če se bodo uradniki strinjali z najinim odhodom iz države, bova izplula na sosednji atol.

danes je cel dan deževalo, krepko; v barki je bila taka vlaga in vročina, da je kar kapljalo iz mene

12. januar 2026, ponedeljek

Pohnpei - Ant, Mikronezija

Ponoči je bilo dežja le še za vzorec, tudi napoved za danes je v redu. Torej greva. To pomeni, da pri oblasteh najaviva odhod za ob enajstih dopoldan. Potem se mora Vesna zapeljati na letališče, tam poiskati luško upravo in plačati pristojbino za sidranje. Ob povratku se ustavi še v trgovini in kupi kruh, meso in zelenjavo ter v zlatarni (čendleriji), kjer kupi nov beli Sika Flex (s potečenim rokom trajanja). Jaz medtem pripravim barko za izplutje.

Ob enajstih sva v pristanišču privezana na bok Lady Pohnpei in četrte ure kasneje sva klirana od vseh relevantnih oblasti. Odmotorirava iz lagune, in potem odjadra do lagune naslednjega otoka. Vala za otokom Pohnpei skoraj ni, vetra je ravno prav, nevihte so le v okolici. Takih jadrnanj si še želim.

V laguno prideva enostavno, po laguni plujeva še enostavneje (le tok imava ves čas v nos), sidrava se pred otokom z rangerji. Potem oddingirava do njih, se predstaviva, pokaževa papirje, ki nama omogočajo bivanje v tem narodnem rezervatu, malo poklepetava, spijsva vsak po en kokosov oreh, se sprehodiva po atolu in nato oddingirava k sosedom.

Nizozemca Jef in Marin z Amarylis II naju pričakata in pogostita s pijačko in snackom. In klepetom. Spotoma ugotovimo, da imamo iste jadralske prijatelje. Slovence. Poznajo se s Pavlom Rebrcem z El Mundo.

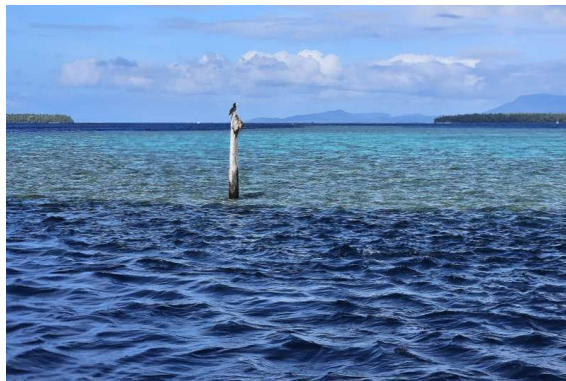
Port Authority Pohnpei-za pisanje obrazcev v kopijah še vedno uporabljalo električni pisalni stroj...spet so se eni znebili stare tehnologije in jim donirali

danes je bila kar prijetna plovba, za compom pa vseeno težko delam, ker se malo rolamo in moj vid žal ni več ok

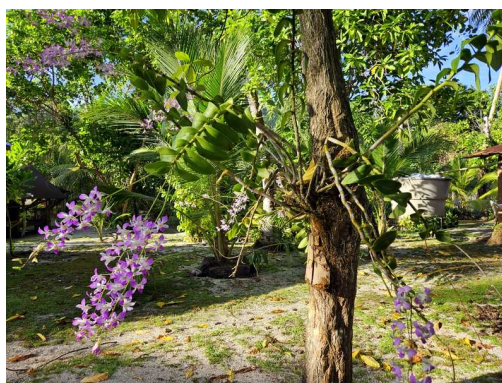
vhod v atol Ant

skozi prehod smo šli ob srednji plimi, pa vseeno je bilo toka 1,7

atol Ant

posajene orhideje

ko popijem kokos, rada tudi pojem tisto mehko meso kokosa

že na Ponhpei sem videla nekaj daljnogledov, tukaj spet spet donacija

iz kokosovih lupin narejena skulptura kokosovega raka

po dolgem času vidim spet gobe in to na atolu

lesen pripomoček za odpiranje in lupljenje kokosa

lahko noč

13. januar 2026, torek

Ant, Mikronezija

Jutro naju pričaka v popolni bonaci. Na nebu ni oblčka. Morje je kristalno bistro, 10 m pod mano vidim vsak kamenček na dnu. Izmeriva temperaturo, toplomer pokaže 32,4 stopinje. Toplice. Počutim se kot v Mediteranu v njegovi najlepši izvedbi. Najprej je torej na vrsti skok v morje. Celo nekaj morskih psov, ki družno kroži okoli Male me ne moti - kar pri meni ni ravno vsakodnevni pojav.

Gledam vreme v prihodnje. Naslednji teden imava dober weather window za plovbo proti Marianskim otokom, a kaj ko je do naslednjega tedna tako malo časa in tako veliko otokov, ki bi jih rada obiskala. In dokaj slabo vreme, ki bo tudi verjetno zahtevalo prilagajanje odhodov. Sproti se bova odločala. Današnji planiran odhod sva že prestavila na nedoločeno prihodnost. Roštiljada ima pač prednost pred mirno plovbo.

In roštiljada se je dobro obnesla. Marin in Jef sta bila prijetna družba. Obilica vina in mesa z žara pa sta tudi bila dobra priloga pašti in solati. Ura je pozna, ko se poslovimo v upanju, da se še kje vidimo. Morda že na Guamu? Amarylis II mora

biti na Okinavi 15. Februarja, ker gre na popravilo in Jef bo takrat letel domov na pogreb svoje matere. Gospa si je pri 98 letih včeraj zaželela umreti in ker je Nizozemska svobodna dežela (za razliko od cerkveno diktatorske Slovenije), ji bodo to željo tudi uresničili.

okrog barke je plavalo več majhnih morskih psov

Tone jih je fotografiral kar z barke...ko sem bila pa jaz v vodi, pa niti enega ni bilo videtigrrr..

temperatura vode kot v termah

green barrel sea squirts-*Didemnum molle*-vrsta tunicate

purple tube sponge ...

ni bilo tako grozno veliko rib kakor sem pričakovala

brez clown fish pa ne gre

zelo veliko je bilo tudi picassov

feather duster worms (*Bispira voluticornis*) = cevkarji se gužvajo s školjkami

Purple Rockcod (*Epinephelus cyanopodus*)

Slika prikazuje kolonijo zelenih morskih škržcev (*Didemnum molle*), ki so morski nevretenčarji, znani tudi kot plaščarji. Ogromno jih je bilo vsepovsod ...

fotka je katastrofalno slabo narejena...a ni bilo časa za kaj boljšega, ker je bilo na mizi preveč dobrot

14. januar 2026, sredo

Ant - Lukunoch, Mikronezija

Danes se je potrebno odločiti, ali izplujeva na Lukunoch ali na Ngatik. Ali imava do cilja 275 milj ali 75 milj. V prvem primeru morava izpluti dopoldan, v drugem zvečer. Izplujeva sredi dneva. In šele, ko sva skozi prehod v oceanu, se odločiva. Naslednji cilj je Lukunoch.

Veter imava čisto od zadaj in plovba je s samo enim jadrom v štirih boforih počasna. Na srečo ni veliko vala, tako da je znosno.

Zjutraj so se začele nevihtice, ki so potem prisotne cel dan in ki naj bi bile prisotne še cel teden. Soparno je. Pred kosilom se nameniva na Amarylis II, na jutranjo kavico. In klepet. Z Jefom imava moške debate Vesna ima z Marine ženske debate.

Dve uri sta mimo, kot bi trenil in počasi začnem priganjati. Če se odločiva za cilj, kjer je odhod potreben dopoldan, sva že

pozna. Ob enih popoldan se končno odsidrava in med potjo skozi laguno ustekleničiva vodo. Zanimivo, tudi Jef in Marine uporabljata Fiji Water plastenke, da vanje shranjujeta vodo za pitje, narejeno z watermakerjem.

pogled na Malo iz katamarana Amaryliss

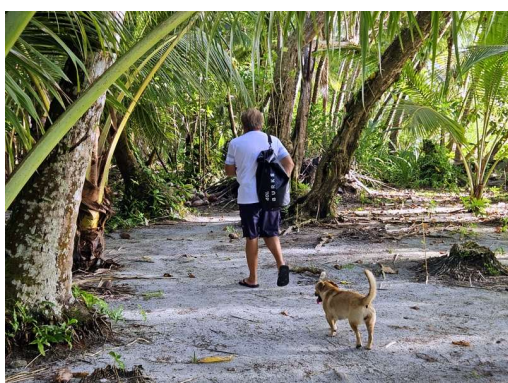
orhideja na atolu Ant

Ant

Ant

5 rangerjev je na atolu in pet psov imajo ...

drevesne gobe

velik kokosov rak

lepa mivka

raki zlezejo v vse kar je možno

pa še par fotk od včerajšnjega snorkljanja

vedno grem gledati kaj vse zraste na npr. bojicah za označevanje ali stebrih ... od koral, spužev in xxx število drobnih bitij, ki jih ne vidim

yellowfin surgeonfish (*Acanthurus xanthopterus*)

15. januar 2026, četrtek

Ant - Lukunoch, Mikronezija

Noč je bila zoprna, nevihtna. Nekaj časa ni bilo vetra, potem ga je bilo preveč. Deževalo je praktično konstantno. Jadra sem skrajšal za veter 7 Bf, ki se je pojavil ob prehodu nevihte, večino časa pa sva imela 4 Bf. Le tako sva lahko vsaj delno v miru spala. Pa še proti toku plujeva. Rezultat se je pokazal zjutraj. Ponoči sva preplula vsega 65 milj. Upam, da bova preko dneva z več jadri lahko kaj nadoknadila.

Dežja preko dnevi ni bilo, se je pa veter precej dvignil, 6 Bf ga imava večji del dneva. In temu je primeren val. Na dvometrskem vetrnem valu ne morem pluti hitro, ker Malo visoki valovi zavrtijo in postavijo prečno. To ni dobro. Hitrost tako kontroliram na okoli 6 vozlov, pri čemer pazim, da nikoli ne gremo preko trupne hitrosti. Pol glavnega jadra in nič genoe je dovolj za to, morda celo preveč. Lahko bi sicer še malo upočasnili in bi bila plovba ugodnejša, vendar potem ne prideva jutri preko dneva. Mah, nikoli ni prav...

Vremenska napoved (ki v teh krajih tradicionalno ni točna) pravi, da ponoči ne bo dežja. Bova videla. Veter bo. Še preveč

ga bo.

val val val val ...

ptiči , če je le možno, spustijo svoj drek na Malo

brez kakršnegakoli strahu je lepo sedel na dinghi

mavrica tam daleč ...

16. januar 2026, petek

Ant - Lukunoch, Mikronezija

Ob enih ponoči nekaj počī. Zbudi me. Mala se postavi v veter in zatuli sirena. Alarm. Takoj je jasno, krmiljenja ni več. To ni dobro. Spravim se za krmilo in poskusim krmiliti ročno. To dela. To je dobro. Pravzaprav je to odlično. Krmilo je celo! Ne dela le avtopilot.

Glede na pok, je verjetni vzrok pritrditev ročice avtopilota na krmilo. To je pod pokrovom, ki pa ga z dingijem na davitsih ne morem odpreti, dingija pa sredi noči in sredi oceana v dvometrskem valu ne mislim spuščati v morje. Z Vesno nekako odvijajiva ta nesrečni pokrov, sestaviva krmilno kolo in ga toliko premakneva, da si delno omogočiva dostop do mehanizma. Sedaj se lepo vidi, da je vijak z ležajem, ki skrbi za pritrditev ročice avtopilota na os krmila po novem v dveh delih.

Dobro, diagnoza je postavljena, sedaj je potrebna le še kurativa. Prav veliko možnosti na dokaj visokih valovih za kakršno bolj resno delo nimava. Na naslednjem atolu tudi ni švajsmojstra, da bi zavaril inox. Potrebna bo improvizacija. Razmišljam, da bi vse skupaj zalil z epoxy smolo, pa za to potrebujem mirno morje in več ur časa za sušenje. Nekaj drugega bo potrebno narediti.

Za prvo silo sem nekako povezal oba dela z dynemo in vezico, v prvi laguni bom razmišljal dalje. Do tja imava samo 70 milj. Spoj je precej majav in na teh valovih ne bo zdržal dolgo. Motorirava, mislim, da ima tako avtopilot manj dela. Tistih nekaj litrov nafte kot kolateralno škodo bom pa že prikarnistral. Bolj je težava v tem, da sva z motorjem počasna in da me skrbi, ali v laguno sploh prideva še podnevi.

Dopoldan je jasno, da ne bo šlo. Dvignem jadro in upam, da bo vse v redu. Vse je bilo v redu. Vse, razen sidranja na cilju,

kjer nama v prvo ne prime, prestaviva se nekaj deset metrov in v drugo zdrži 2000 obratov. Več si ne upam. Sidrana sva v dvajset metrski pas trde mivke, verigo imava floatano, vse naokoli so koralne glave. Med sidranjem razpade moja proteza za avtopilot. Nekaj sekund po tem, ko sem ga izklopil in začel ročno krmiliti. Hej, če se temu ne reče sreča?

Najprej greva do poglavarja. Samo, kje je poglavar? Z dingijem se nameniva naravnost na obalo in srečava otroke v čolničkih, ki nama ponujajo kokosove orehe. Otrok je polna tudi obala. Med njimi je nekaj odraslih. Eno deklico so določili za najino vodičko. Deset, morda enajst let ima, deluje pa že čisto odraslo. In gremo. In hodimo. In še hodimo. Poglavarjeva rezidenca je na nasprotnem koncu otoka, od mesta kjer sva pustila dingi, oddaljena 3.500 korakov.

Telefone imava s seboj, internet je dostopen preko mobilnega operaterja. Zame je to enigma. Na atolu sva, najvišji hrib je visok 2 m, stolpa ne vidim. Podmorskega optičnega kabla na tale atol niso vlekli, edina možnost je satelitski link. Jutri se pozanimam.

Vasica s 600 prebivalci ni ravno biser arhitekture, še manj biser čistoče. Imajo pa pujske skoraj pri vsaki hiši. Kokoši nimajo niti približno toliko, kot pujskov. To je otok po mojem okusu.

Pri poglavarju (kasneje se izkaže, da je le namestnik poglavarja, poglavar je trenutno v Wenu) opraviva dokaj hitro. Poveva kdo in od kod sva, on pove nekaj o otoku, dava darilo, Vesna razdeli bombone otrokom in dobiva dovoljenje za bivanje. Ura je pozna, mrak se dela, pihati je začelo. Po hitrem postopku se odpraviva domov v spremstvu male deklice, najine vodičke. Ampak. Nisva dovolj hitra in med potjo naju opere močna nevihta. Na srečo nisva iz sladkorja.

Atol se je nekoč imenoval Lukunoch, sedaj se imenuje Lekinioch in je del otočja Mortlock, ki so skupina otokov v otočju Caroline Islands. Spada v državo Chuuk, ki je del federacije FSM. Komplicirano?

najina malica na rolajoči plovbi...pršut je bil zmrznjen, mozzarella je bil samo okus, videti je pa ni bilo

radovedni otroci so ves čas poslušali kaj se pogovarjamo z namestnikom majorja

malo poziranja

namestnik majorja se je z veseljem slikal

saj vem, ni zdravo, a veselje je veliko, ko dobiš eno karamelo

naj se ve, da je ta stavba rezidenca

po opravljenih formalnostih hitiva nazaj na barko, temno je postalo in na dež se je pripravljalo

kar dobršen del poti so naju spremljali

nekaj hiš je bilo v tem stilu, zanimivo...ker hiše so bile v glavnem v zelo slabem stanju

pujsov zelo veliko od majhnih do velikih

najbolj urejena stavba kar sva hodila

nasproti cerkve je šola; 600 ljudi menda živi na tem atolu

17. januar 2026, sobota

Lukunoch, Mikronezija

Ponoči je delal naš ekološki watermaker s polno paro. Jutro je oblačno, vsake toliko pade nekaj kapljic, se pa da lotiti dela. In se lotim. To pomeni razkopati celo barko in na koncu imeti nekaj minut dela. Vsaj tako izgleda z malo idealizacije.

Plan A. Najprej bi rad samo nekako popravil stari štift. Očistim ga, pa ne kaže volje, da bi se pustil razstaviti. Tudi nekaj vitalnih delov je mutiralo iz nerjavnega jekla v rjo (v prevodu: Raymarine marine grade product).

Plan B. Imam celotni nov avtopilot, uporabil bom štift, ki je priložen ročici in potem ob priliki naročil novega. Ker pa plan B običajno ne zdrži presoje v naravi, je tudi tokrat ni. Ročica (linear drive) z isto proizvajalčevo kodo ni kompatibilna s tisto izpred nekaj let.

Plan C, torej. Zamenjal bom še motor z ročico. Potem bom ob priliki naročil tisti polomljeni rezervni del in se lotil predelave rabljene ročice. Rečeno, storjeno. Skoraj. Nova pritrdišča linear drive so za pol milimetra večja od starih in na obzorju je plan D. Na srečo je odpadel, potrebno je bilo le kladivo in nekaj malega iznajdljivosti.

Jasno, kot beli dan, ko globoko v podpalubju ležim na hrbtu s kladivom v rokah, varovalko med zobmi in baterijo na trebuhu, pridejo domačini. Kokosove orehe, banane in papajo v 3XL količinah so nama pripeljali. Lepo. Ampak, zastoj kosila ni, to se ve. Prišli so trejdat, ne darovat. Radi bi vodko. Ker je nimava, so morali biti zadovoljni tudi z likerjem. Prišli so v deževnem predahu, ko sem hotel nadaljevati z montažo zunaj, se je ulilo. Dokončanje je bilo prestavljeno na popoldan. Tudi pospravljanje vinske kleti, kjer je med vinskimi steklenicami počival rezervni avtopilot, je bilo končano do mraka.

Ko je deževalo, sva službovala, ko ni, sva popravljala Malo. Na obalo nisva šla. Tudi jutri verjetno ne bova šla, jutri je nedelja. Nameravala sva se odsidrati in izpluti na 175 milj dolgo plovbo, pa je vremenska napoved vse prej, kot ugodna. ITCZ v vsej svoji lepoti z dodatkom začimb. Zahodno od nas se dogaja ciklogeneza. Ali se bo razvila v tajfuna ali ne, še ni jasno. Nevarna nama ni, je pa zaradi valov iz vseh smeri sila neugodna. Morda odhod prestaviva za kak dan.

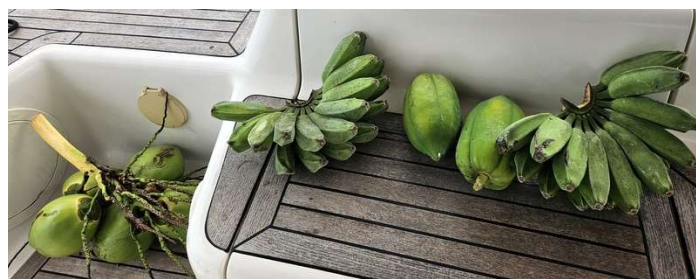
tako je pa Mala vozila, ko je odpovedal avtopilot

satelitska slika našega atola Lukunoch

dopoldne dobiva obisk z namenom menjave blaga; praviloma se alkohola ne daje domačinom, a njihova izrecna želja je bila alkohol, pa sem jim dala en domač liker, okus jim je bil zelo všeč ...

ta vrsta banan je bolj namenjena pečenju in kuhanju saj imajo zelene okus kot krompir; ko pa dozorijo so sladke

me prav zanima ali so uspeli priti na obalo s stekleničko ali pa so že med vožnjo vse popili...hm...

drugače pa danes ni bilo nič slišati otrok in nihče ni plaval kot včeraj: ja tumoren deževen in valovito je bilo, tako, da danes spet nisem snorkljala

ta otok je privatni, lastnik je na sosednjem atolu; a ponoči so domačini tega atola veselo hodili po otoku z baterijo in verjetno lovili kokosove rake

na drevesu se dve kuri skrivata - pred kom?

18. januar 2026, nedelja

Lukunoch, Mikronezija

Za danes sva planirala odhod. In plan se je spremenil. Vremenske napovedi res ne držijo v teh pogojih. Zbudi naju dež v bonaci. Močan dež. Preko celega dneva dežuje v manjših presledkih. Vetra ni niti za vzorec. V takem ne bova rinila na pot. Nov planiran odhod je jutri.

Vesna si je k srcu vzela družinsko pomoč in slušbuje. Kolikor ji pač baterija v kompu to omogoča. Ko ji ne omogoča več, kuha. To ji omogoča plin. Električne v deževnem vremenu z zagnanimi vsemi možnimi potrošniki, enostavno ni dovolj. Spet bo brnel generator.

Na obalo ne greva. Razlogov je več. Najpomembnejši je, da nočeva biti na obali, ker se bojiva, da bi nama ravno takrat domačini na barko prinesli kokosovega raka kot darilo. Ali pa še kaj boljokusnega. Jastoga, na primer. Tega ne želiva zamuditi. Pogled na koledar razkrije dejstvo, da je danes nedelja. V nedeljo nimava med domačini kaj za početi. Oni molijo. In med molitvijo ne nosijo naokoli rakov, hmmm... Moti naju pa tudi dež. V dežju vožnja z dingijem ni ravno vrhunec zabave. Ker sva na barki, sva zagnala ekološki watermaker in pridno zbirava vodo.

turoben dan

19. januar 2026, ponedeljek

Lukunoch - Chuuk, Mikronezija

Zgodaj vstaneva, čim prej bi rada izplula. Pa naju ustavi dež. Narediva še nekaj ekološke vode, pospraviva motor z dingija in potem dvigneva sidro. Usmerim se na prehod v atol in vklopim avtopilot.

Ampak. Avtopilot ne dela. Le kaj bi lahko bilo narobe? Samo ročico sem zamenjal. Pa se grem commissioning. Ni logično, zamenjana je bila samo ročica, ki je le motor in zobniki, priključena je na napajanje, ki ga določa računalnik. Ampak, poskusiti ni greh. Grešni poskus je uspel. Le dock side calibration sem naredil in vse je začelo čudežno delovati. Hmmm... Le kako računalniški šment ve, da je na koncu žic drug motor?

Avtopilot torej spet dela, lahko izplujeva iz lagune. Danes je veter bolj obetaven, kot včeraj, 5 Bf od zadaj ga je. Nekaj časa lepo in hitro plujeva, potem je smer vetra samo še za eno jadro in po nekaj urah je smer in jakost vetra primerna le za motor. Za povrhu imava spet nasprotni tok in če tok ne bo odnehal, sem resno v skrbeh, da jutri podnevi ne prideva v Chuuk laguno.

Dodatno zoprnijo je ustvaril dež. Naliv je tako močan, da se ne vidi niti nekaj deset metrov. Vetra ni veliko. V dingiju z odprto luknjo za iztok vode, se je nabralo toliko deževnice, da me že skrbi teža. Na srečo je bil naliv klasičen, polurni, in po nalivu se je dingi na nihajočih davitsih hitro izpraznil.

Upam, da se bo ponoči veter okrepil, dež ponehal in se tok obrnil...

plovba kot v pralnem stroju

črni oblaki...

20. januar 2026, torek

Lukunoch - Chuuk, Mikronezija

Prva polovica noči je bila nevihtna. V popolni temi, brez lune, zvezd in radarja nimam pojma, kdaj bo kaj priletelo. Ko prileti, je prepozno. Jadra so zato skrajšana na minimum. Hitrost znižana temu primerno. Na minimum. Edini pogled v svet, ki ga imam, je satelitska slika oblačnosti. Ta kaže, da bo v drugi polovici noči bolje, zato grem jaz spat, Vesna pa ostane budna za vsak slučaj. Današnji dan je bil lepši. Nevihte v okolici so naju vse zgrešile.

Ni naju pa zgrešil tok. Že tako (pre)dolgo razdaljo nama je podaljšal za tri ure. Tri kritične ure. Na Chuuk morava priti še v delovnem času, ali pa se posloviti od nekaj sto dolarčkov za famozni fantomski overtime work (če držijo podatki od prijateljev, ki so se klirali izven delovnega časa). Uradniki delajo do pol petih popoldan. Za uro ali dve prepozna bi bila, če ne bi na pomoč priskočil Yanmarček in edinemu jadrju (ja, veter je spet točno od zadaj) pomagal toliko, da sva se na pomol privezala pol ure pred koncem njihovega delovnega časa.

Nisva upala, da sva dovolj zgodnja, pa sva bila. Vesna je vse dokumente itak že emajlirala vsem uradnikom, najino ETA wacapala in port uradnica naju je pričaka, vse ostale poklicala po telefonu in ob pol petih je kliranje končano. Voila! Tako hitro niti v sanjah nisva pričakovala, da bo zadeva urejena na Chuuku, ki slovi po podkupljivih in problematičnih uradnikih. Hja, ker ni bilo v kešu in brez računa plačanege overtima po urah, se da vse hitro urediti.

Potem se s pomola, ki je namenjen velikim ladjam, prestaviva na sidrišče nekaj metrov stran. Pa se ne sidrava, ni nama vseh okolica, greva dalje do sidrišča pred resortom z znanim imenom, Blue Lagoon. Poskusiva s sidranjem na 23 m globine, pa sidro ne prime. Dvakrat na taki globini ne bova poskušala, greva drugam.

Sidranje v laguni je dokaj zahtevno, ali je globoko ali pa so koralne glave. Za otočkom Param je flika mivke na zmerni globini, dovolj velika za eno ali dve barki. Itak sva pa edina. Prispeva deset minut po sončnem zahodu, sidrava se na podlagi satelitskih posnetkov in na srečo nama sidro takoj zagradi. Dodatna sreča je, da se prvi dež, ki naju je danes srečal, ulije sekundo in petnajst stotink po tem, ko je bila sidrna veriga fiksirana z vrvjo. Hvala, Moana!

Sedaj pa k počitku...

malo pred luko v Chuuku je nehalo rositi, težki oblaki so se počasi dvigovali

in jasno, prve večje stavbe, ki sva jih videla na otoku Weno, je bila cerkev...

še dobro, da je bila ob pristanku plima

razbit pomol

že skoraj v temi sva se sidrala za otočkom Param

visoki hribi na Weno

in tudi na otočku Param največja stavba cerkev

s tega konca otoka so nam svetili, otroci so vriskali, a midva sva ostala kar na barki...utrujena sva bila

21. januar 2026, sreda

Chuuk, Mikronezija

Počitek ni bil najboljši, okoli ovinka se je valilo nekaj vala, ravno dovolj za konkretno rolanje. Zjutraj sva si enotna, da to ni vzdržno in ne greva na obalo po dovoljenje za bivanje, ampak dvigneva sidro in odplujeva na sosednji otok, ki je zaščiten pred južnimi vetrovi, ki nama tukaj delajo val.

Pakia Tea je že tam in poskusiva s sidranjem v bližini. Sidro ne drži. Prestaviva se še na nekaj drugih mest, zgodba je enaka. Po vsaj uri poskusov tipa try&fail, se sidrava globlje v nekaj, kar bi lahko bila blatna mivka (po skenerju sodeč). Do dva tisoč obratov sidro drži, več si nisem upal poskusiti. Močnega vetra nimava napovedanega. Tole s sidranjem na Chuuku je očitno stalnica. Ni mi všeč.

Sledi izlet v vas in izmenjava daril. Midva dava standardni paket (majico z napisom Mala, zvezek in barvice, ter piškote). In lizike otrokom. Poglavarja ni, pomeniva se s šefico osnovne šole (po naše ravnateljico). Midva poveva nekaj o Sloveniji, ona nekaj o tukajšnjih običajih. Dva sta, ki sta za naju pomembna. Prvi je prizadel Vesno, to je tabu plavanja na reefu 3

mesece po pogrebu (ki je bil pred kratkim). Drugi je prehranjevanje s pasjim mesom (če je to res, če se naju gospa ni samo malo privoščila?). Najina odločitev je zato logična. Pri njih ne bova jedla mesa. Spijeva pa nekaj kokosov, ti garantirano niso pasji. Pomahava množici radovednih otrok in se odpraviva domov. Otrok je ogromno. Otok ima 200 prebivalcev, od tega 62 osnovnošolskih otrok.

končno sva se nekako uspela sidrati pred otokom Eot

ti otroci redko dobijo sladkarije

takoj, ko sva prišla, naju je čakal že kokos

v t.i. zbornici/pisarni šole, razni napisi

seznam učencev po razredih, 62 jih je vseh; v 6.razredu sta le dva učenca-to verjetno potem združijo še z drugim razredom, ker osem učilnic nisem videla

eden izmed razredov; učiteljica rešuje kontrolne naloge

šola ni v najboljšem stanju; vendar glede na število padavin, je normalno, da vse sčasoma počrni in razpada; leta 2019 so imeli tajfun, ki je uničil marsikaj

otroci so naju še kar čakali

to je bila spet neka donacija-še več plastike na mali otok

je pa kar dosti neurejen otok, smeti kar tako vsepovsod po malem

preden sva odšla še en kokos z veliko kokosovim mesom in za sabo so nama dali še dva kokosa

posadka Pakie Tea (3) se je ustavila pri nama po tistem, ko so opravili formalnosti na otoku

22. januar 2026, četrtek

Chuuk, Mikronezija

Včeraj se je pred mrakom pri nama oglasila Pakia Tea na klepetu. Spotoma so povedali, da so imeli težavo s carino ob prihodu na Chuuk. Od petka do ponedeljka so čakali carinico in potem so cariniki prišli v ponedeljek. Med kosilom. Trije. In vsi trije so zahtevali plačilo za overtime (to je tisto, v kešu brez računa). To, da se plača overtime, če ladja pride izven delovnega časa in če se želi takoj klirati (ne čakati na redne delovne ure), jih ni zanimalo. Plačajte ali pa ni papirja. Temu se po naše reče korupcija, mar ne?

Dopoldne priplujejo domačini. Oni bi trejdali. Prinesejo nama polno košaro kokosovih orehov in manga, odnesejo pa eno Vesnino obleko, ki je ne mara nositi. Win-win kombinacija. Skoraj. Midva sva na slabšem. Gospa je samo oblekla obleko in je bil problem rešen, midva morava neskončno količino kokosovih orehov najprej pretočiti v nekaj takega, kar gre v hladilnik in potem še postrgati kopro iz lupine. Vsaj uro dela je bilo, pa je ostalo še nekaj kokosov. Hladilnik je poln in platenk je zmanjkalo.

Popoldan mine v službovanju in večer v pridelavi vode. Dopoldan sva flaširala kokosovo vodo, popoldan oceansko vodo. Vino imava flaširano že od prej.

ob devetih zjutraj se pripelje ravnateljica in prinese kokose kot je obljubila včeraj ...seveda bi rada tudi majčko(a le to so že drugi vzeli);pa smo naredili menjavo za eno mojo obleko, zelo malo nošeno za en kup kokosovih orehov in mangov

dva možakarja ravnateljico vozita po zalivu, medtem pa ona lovi ribe...kaj pa šola?

najin zajtrk danes: kokosova voda, kokosovo meso in sva bila sita

več kot dva kokosa nisem mogla spiti, ostalo je romalo v plastenke za kasneje

kokosovega mesa je ostalo še veliko, ohlajen je še boljši

lepa mavrica na sosednjem otoku

Pakia Tea ima nestandardna jadra, velika je 52 čevljev(16m), Kawil (prišel pozno popoldne) je jadrnica velika 131 čevljev oz. 40 metrov...

danes ni videti otrok na obali

23. januar 2026, petek

Chuuk, Mikronezija

Ob svitu vstaneva, pozajtrkujeva, se očediva in odplujeva na klirens.

Immigration narediva tik-tak. In potem se začnejo težave. Saileen, zadolžena za port clearance, nama da račun za slabih 220 dolarjev. Od tega 95 dolarjev raznih uradnih port taks, ostalo pa za overtime. Ampak, priplula sva v delovnem času, bila klirana v delovnem času in sedaj odhajava v delovnem času. Zakaj torej overtime?

Menda zato, ker je imela vsak dan delo z nama, ker je morala spremljati, kje sva. Halo?! Kr'neki. APP, bi rekli temu bratje Balkanci. Klir-autamo se skupaj s Tomom, Pakia Tea, njegov račun je še višji. Pakia Tea bo izplula v Indonezijo, oni potrebujejo papirje. Midva greva v Združene Države, midva ne potrebujeva nobenih papirjev (samo B1/B2 vizo). Ima me, da bi teti razložil, da se vrneva v ponedeljek, ko bo popravila račun. In mirno izplul iz države. Nikoli nisva še tega naredila in ne bi niti sedaj. Midva zahtevava račun brez dodatkov, Tom ne more biti tako oster. Potem naredimo kompromis, na računu ne piše več overtime (ampak »prispevek za Saileen«) in znesek se zniža na dobrih 170 dolarjev.

Mislim, da Saileen sploh ni zaposlena na portu, kot se je predstavila, ampak, je to neke vrste siva agentka, plačana preko porta. Pokasira, kolikor zna in kolikor lahko. Espejevka. No, morda se motim, mislim pa, da ne. Saj, vse je vedno uredila hitro in v redu, tako kot bi uredila agentka, le povedala prej ni tega. Če bi nama rekla, da bo račun višji za njene stroške, bi se verjetno strinjala, tako je pa naredila precej slabe volje. Kakorkoli, Chuuk je bil kljub temu ena najcenejših destinacij do sedaj. Za nič drugega ni bilo možno zapraviti denarja.

Ob treh popoldan se odveževa, z močno skrajšanimi jadri v 3 Bf prav počasi plujeva skozi laguno, da sva v oceanu ob sončnem zahodu. Do naslednje lagune je le 60 milj in ne bi rad prišel prezgodaj, ne bi rad vplul skozi reef ponoči.

policaјka nama je hitro požigosala potne liste

Saileen naju je pa cel dan netogovala, si zmišljevala kaj vem kaj, samo, da bi pokasirala več soldov; spravila me je v slabo voljo do konca in pokvarila dan, ki bi ga lahko lepše preživela kot privezana na pomol; od devetih do treh sva visela tam

za nameček smo bili privezani na pomol in ves čas so divljali tovrstni čolni in butali Malo v pomol

Chuuk State Government
Department of Administrative Services
Revenue and Tax Division
P.O. Box 649
Weno, Chuuk State FSM 96942
(691) 330-2480

Cash Receipt

Dept. of Transportation

Receipt Date: 01/25/2026
Receipt No.: CM2-76-907722
Customer No.: 4136

Description: Port charges for vessel P/V Mala (Anton Kuni) @ 1/16-23/26

Item	Description	Quantity	Unit Price	Amount
1	Port entry fee - Port entry	1	\$ 25.00	\$ 25.00
2	Port anchorage fee - Fee Anchorage	1	\$ 45.00	\$ 45.00
3	Port dockage fee - Fee Dockage	1	\$ 25.00	\$ 25.00
4	Other Charges for Services - Overtime for Sullien Pango	1	\$ 76.35	\$ 76.35
Total Charges:				\$ 171.35

iz 216 znižali na 171USD;ni veliko za tisto kar so nudili...res nategunci

24. januar 2026, sobota

Murilo, Mikronezija

Nočno jadranje z močno skrajšanimi jadri v 3 Bf z boka je bilo prijetno. Ni pa bilo hitro, morala sva upočasniti, da ne prideva na vhod v laguno še ponoči in potem cikcakava med minami v temi. Timing sva lepo ujela, po dveh urah plovbe v laguni sva sidrana ob devetih dopoldan. Sledi obisk pri poglavarju. Dingi v vodo, torej, in via otok.

Ampak. Poglavarja danes ni na tem otoku (v atolu so tri naseljeni otoki). Ok, kaj pa mayor? On je danes na Wenu. Hja, in s kom naj se zmeniva za dovoljenje, da bivava v laguni, kdo je najin gešprehpartner? Pa naju pošiljajo od hiše do hiše. Nihče noče prevzeti odgovornosti. Celo vas si ogledava na tak način (mimogrede, tudi, če si je ne bi, prav nič lepa ni). Spremlja naju celotni orkester otrok. Jasno, čakajo lizike. Končno prispemo pred eno hišo, kjer zbudijo mlajšega gospoda, ki nama takoj da dovoljenje, če plačava 150 dolarčkov anchoring fee. Sledijo pogajanja in na koncu smo na tretjini cene plus darilo. Plus lizike za otroke. Plave lizike za plave jezičke.

Morje je tako lepo kristalno bistro, kot ga nisva imela že dolgo. Mislim, da je še lepše, kot na Maloelapu. Vesna je končno prišla na svoj račun. Tudi jaz sem takoj v vodi (mene se v kalno vodo ne spravi enostavno). Tudi dan je lep, sončen z rahlim vetrčkom. Celo morje nima več 30 stopinj (ampak še vedno pretoplih 29, sic).

V tako lepem okolju, kjer v vasi skoraj pod vsako palmo živi za nogo privezan pujsek, se spodobi, da zakuriva roštilj za večerjo. Mislim, da tudi domačini to pogosto prakticirajo. Pujski so bili le izjemoma večji od odojka. Očitno je njihova življenjska doba dokaj kratka.

Vendar danes ni bil pujsek na žaru. Danes so bile ribe. Na mediteranski način. Cele, z glavo, repom in kostmi vred. Popoldan sem jih ujel, štiri porcijske komade. Pa ne na šuškovce, da ne bo pomote. Ujel sem jih na laks in trnek. Tehnika je sicer malo drugačna, kot se zdi, je pa dobra. Jaz dam domačinom laks in trnek v trajno uporabo, oni dajo meni ribe v trajno uporabo. Trejdanje. In nimam slabe vesti, da sem se znebil tankega laksa in premajhnih trnkov, ki jih sicer nikoli ne bi uporabil v oceanu. Domačini so bili vseeno na boljšem. Njihova trajna uporaba bo trajala precej dlje, kot najina.

namestnik šefa, v rdečih hlačah, je bil pogajalec; najprej je zahteval 150USD, pa sem mu rekla, da naj rajši pove razumno ceno; prejšnja barka je plačala 50, ker pa sem imela bankovce samo po 20, sem mu dala 60; nekaj bo že pomagalo tej skupnosti

po glihanju so prišli na vrsto otroci, vsak je dobil eno liziko

odrasli so rekli, da oni bi tudi kakšen bonbon

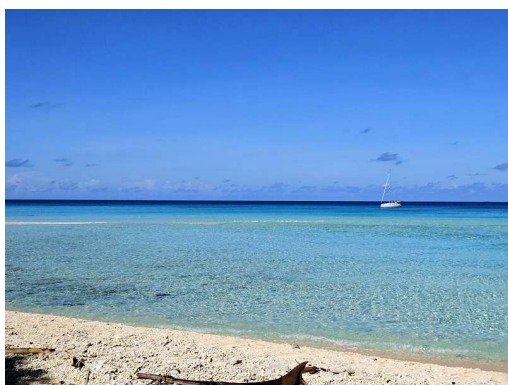
hiše in okolica kar zanemarjeno; predvsem pa veliko smeti vsepovsod

prav lepo sem prosila otroke in tastare, ki so bili zraven, da naj se ne dotikajo dinghija... jasno, da so se igrali z motorjem in je full čudno delal; saj razumem, so otroci, ampak tastari bi pa ...

v bistvu sem danes preplavala po dolžini dva otoka...

končno vidiva sidro, saj sva sidrana na petih metrih; na Abajangu sva tudi bila na 5ih metrih, pa je bila vidljivost nič

kar nekaj pujskov sva srečala na kratkem sprehodu po otoku

Tone je medtem, ko sem snorkljala, zamenjal nekaj trnkov in laks za ribe; jaz sem sicer dala odtajati steake, pa so na koncu bile na roštilju ribe; priloga pečene banane

skoraj tri ure sem bila pod vodo, ki je bila res fenomenalno kristalno čista....a pod vodo malce razočaranja: nič novega, bolj malo vsega ... hm... pravijo: ne moreš imeti vsega

na tem otoku jim očitno večkrat odnese cele žehte...ogromno oblek, majic je pod vodo in narava potem to sčasoma preraste...

morskega grozdja pa očitno tukaj ne jedo, ker ga je bilo polno ... sama sem si otrgala pest grozdov in jih pozobalaše sem živa :)

25. januar 2026, nedelja

Mikronezija - Severni Marianski otoki (1.dan)

Prijetna noč je za nama. Pametno sva se odločila, da prespiva na atolu Murilo. Veter se je ponoči iz jugovzhodnika obrnil na severovzhodnik. Do sem sva imela šibke bočne vetrove, od tu dalje bova spet imela bočne vetrove, tokrat zmerne.

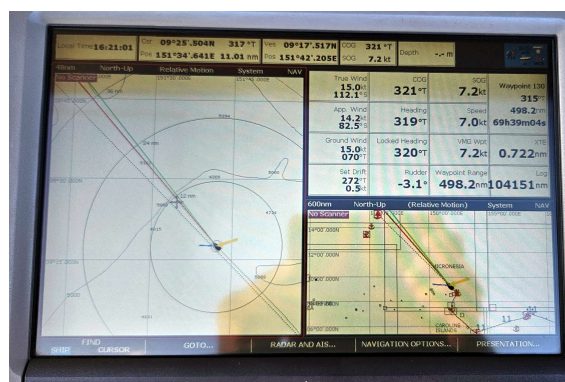
Do cilja imava slabih 570 milj. Premalo za štiri dni in preveč za tri dni. Ne vem, ali bi izplula zjutraj in lovila tri dni ali popoldan in se sprijaznila s štirimi nočmi na morju. Narediva kompromis, izplujeva sredi dopoldneva po zajtrku in počasnih pripravah za pasažo. Tako ne bo v redu za nobeno varianto, sic!

Skozi laguno plujeva s skrajšanimi jadri, računam na štiri dni. Ko sva zunaj, nama začne pomagati tok in kar naenkrat se pojavi možnost za tri dni. S polnimi jadri in bočnim vetrom rahlo od zadaj drsi Mala po morju dokaj hitro in popoldan je do cilja le še 500 milj. Še dva dneva bova imela lep veter, 4 Bf, 110 stopinj, pol metra vetrnega vala. In sončno vreme. Potem bova vplula v bolj nemirne vode z nevihtami. Posledično to pomeni skrajšana jadra in višji ter zmešan val, ki bo majčkeno Malo upočasnili. Ne vem, če bova takrat še dovolj hitra?

Rib s trnkom ne loviva. Tukaj ni nikogar za trejdanje.

... 24 ur na dan vidiš samo morje in morje

kar hitro gremo glede na jakost vetra...tok nama kar pomaga

26. januar 2026, ponedeljek

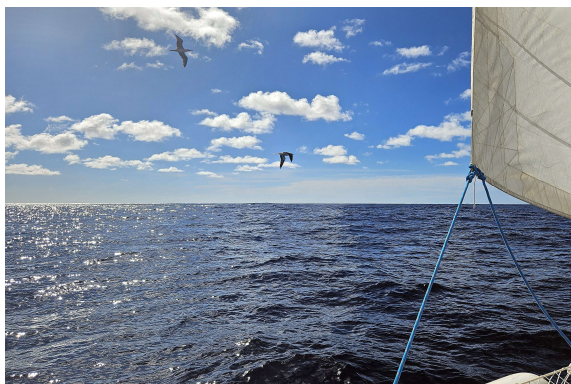
Mikronezija - Severni Marianski otoki (2.dan)

Ponoči je veter padel iz štirih boforov na tri bofore, najina hitrost proti cilju iz 7,5 vozlov na 6 vozlov. Težko bova lovila sredo, čeprav je vremenska napoved še sinoči kazala na močnejše vetrove in zadnjo noč celo na dokaj močne vetrove. Vremenska napoved se konstantno spreminja. Vsakih 6 ur je drugačna tudi za ne tako zelo oddaljeno obdobje, ko je običajno že kar zanesljiva.

Danes zjutraj je slika spet drugačna. Razen nekaj vetra (in dežja) zadnjih sto milj, bo vetra malo. ETA je po tej napovedi definitivno v četrtek. Dopoldan je lepo sončno vreme, veter je še oslabil na dva bofora, okoli 6 vozlov. Najina hitrost je temu primerna, padla je na 5 vozlov. Ker ni vetra, je morje mirno. Kar naj tako ostane! Dvometrskega oceanskega vala s periodo deset sekund se ne občuti.

Zvečer je bil veter močnejši. V sunkih je dosegel 9 vozlov. Hitrost Male je narasla na 6 vozlov. Sedaj še ne upočasnjem, za jutri je napovedanega malo vetra, 1-2 Bf. Če bo treba bremsati, bom to storil v sredo.

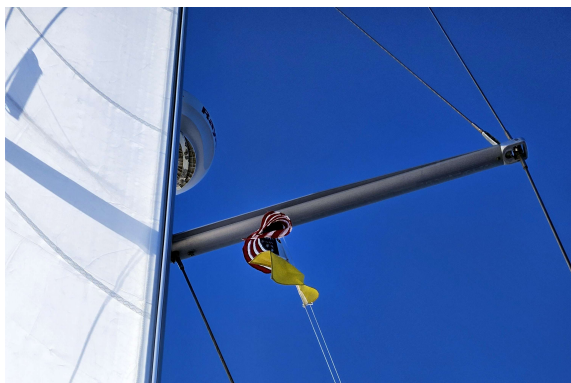
Življenje na Mali poteka umirjeno, bereva, delava, se pretepava s križankami in gledava filme. Rib ne loviva, čeprav bi jih glede na stanje morja z lahkoto. Morda jutri.

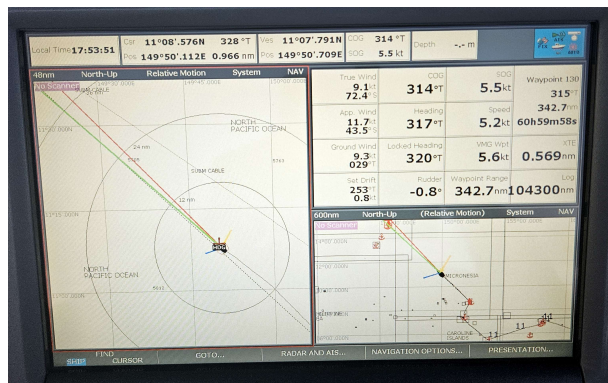
pogled v nebo ... včasih vidiš tudi ptice, ki letajo okoli barke

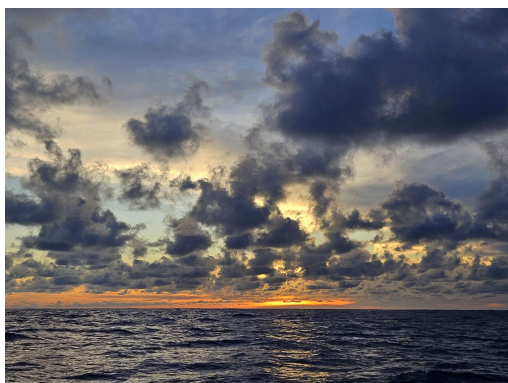
všeč so mi dolgi oceanski valovi ...enkrat na vrhu vala, drugi v dolini ...

že včeraj je Tone obesil Q flag in USA zastavo

počasi napredujemo; malo službujem, malo si dopisujem s sojadranci na tem koncu sveta (čez dan v SLO vsi spijo), se zmenim za privez v Saipanu itd...pa gre dan mimo ... zvečer pa kontakti s SLO

današnja plovba je bila res prijetna, takih si želim !

27. januar 2026, torek

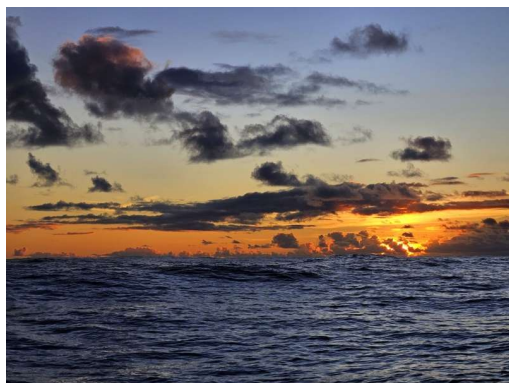
Mikronezija - Severni Marianski otoki (3.dan)

Odličen veter sva imela ponoči, 3 Bf z boka. A kaj, ko ga sedaj ne potrebujeta. Če bova plula s polnimi jadri in sedmimi in pol vozli, bova prispela ponoči. Jadra sem skrajšal na minimum in ohranjal 5 vozlov hitrosti. Dopoldan je veter padel na dva bofora in obrnil smer v čisto krmno. Pospravila sva glavno in prednje jadro ter dvignila pomožno. To je primerno za vse smeri vetra, je pa hrupno. Po vremenski napovedi (ki se spreminja iz ure v uro) bova imela šibke vetrove še večji del

noči, potem bo vetra več, 4-5 Bf in vetrnega vala okoli meter.

Danes so se na nebu pojavili tudi prvi oblaki, ki nakazujejo, da okoli Saipana ni tako lepo vreme, kot ga imava na poti. Pridobivanje elektrike je že celotno pot neekološko in bo sedaj verjetno še toliko bolj. Mala za življenje na pasaži potrebuje med 12 in 15 A vseh 24 ur, kar je preko 300Ah. Sonce jih sredi zime (kadar sije) prispeva manj kot polovico, ostalo doda generator. Dve do tri ure dnevno je v pogonu. Danes je v pogonu tudi motor.

Ribolov je še vedno prepovedan.

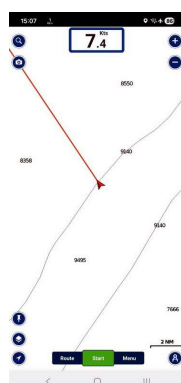
28. januar 2026, sreda

Mikronezija - Severni Marianski otoki (4.dan)

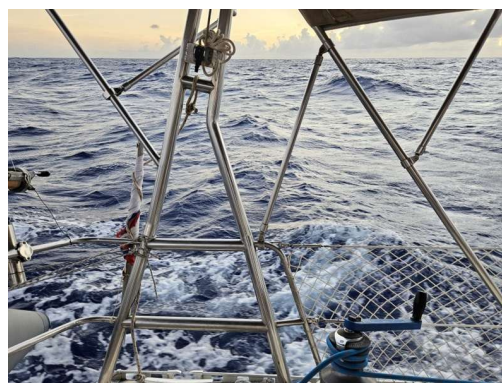
Vremenska napoved, ki je še včeraj za danes napovedovala 4-5 Bf bočnega vetra, se je zjutraj spremenila. Po novem bomo imeli 3-4 Bf polkrmnega vetra. Tako pravi napoved, kaj pa narava? Imava 3 Bf čistega krmnega vetra. Za to je primerno le pomožno jadro. Za dodatek je poskrbel tok. Namesto enega vozla v pravi smeri imava pol vozla v napačni. Jasno, morski tok je v pasatnem pasu povezan z vetrom. Še včeraj sem barko upočasnjeval, da ne prideva ponoči, danes jo moram pospeševati, da ne prideva ponoči. Ponoči naslednjega dne. Popoldan je veter tak, kot je bil napovedan včeraj za danes, 4 Bf polkrme. Spet lepo jadrava. Tokrat Male ne bom upočasnjeval na zalogo.

Danes sva plula preko Marianskega jarka, najglobljega dela oceanskega dna na planetu. Na površju nisva opazila nobene razlike v sicer vijoličnem morju. Rib ne smem loviti. Pa toliko bi jih lahko ujel. Samo predstavljam si lahko, koliko rib je v deset kilometrov globokem morju, če jih je že v precej plitvejšem veliko. Je pa res, da bi potreboval desetkilometrski laks.

Dve barki znancev sta iz Saipana odpluli na Okinavo in poročata o "rough sea". Ena barka na Guam si je premislila in ne gre na Okinavo, ampak nekam na Filipine. Dve na Guam še čakata za Okinavo in kot kaže bosta čakali še vsaj dva tedna, če vmes ne izvedeta plana B. Čeprav je bila ena izmed najinih opcij tudi Japonska, sva si premislila. Male v 3-4 metrske valove ne bom peljal.

pa smo prečkali Marianski jarek

29. januar 2026, četrtek

Saipan, Severni Marianski otoki

Še ena nenaporna noč je za nama. Ob štirih zjutraj je zmanjkalo vetra in preostanek poti, 30 milj, sva motorirala. Ob enajstih sva privezana v Smiling Cove Marini na Saipanu. Uradniki se vrstijo en za drugim, en bolj prijazen od drugega. Kam le sva midva to prišla?

Vsi po vrsti nama povedo, da je bilo pred dvema dnevoma tukaj neurje, kot ga ne pomnijo. Danes pa tako lep in mil sončen dan. Res sva imela neprimerno večjo srečo, kot pamet. Ta pasaža je ena težjih v tropih, pluje se precej proti vetru, val se pozimi vali iz severnih koncev, kjer divjajo zimska neurja. Kljub mojemu vestnemu planiranju pravega trenutka odhoda iz Mikronezije, mi to ni kaj dosti pomagalo. Vremenska napoved se je med plovbo spreminjala iz ure v uro. Čista ruleta, na srečo ne ruska. Ampak. Bogovi so bili na najini strani in so nama vreme lepo prilagajali. Hvala, Moana! Ni kaj, je že pametno imeti nekaj vez in poznanstev pri nadnaravnih silah.

Ko naju klirajo vsi po vrsti, port, customs, biosecurity, public health in immigration (CBP), se prostovoljno klirava še pri rent-a-carju in telekomu. Oboje sila enostavno. Rentič stane 40 dolarjev na dan, prideš, pokažeš vozniško in kreditno kartico in se odpelješ. Predplačniški paket z vsem neomejenim (v 5G omrežju) pa 20 dolarjev za 15 dni. Ugodno. Tako ugodno, da se takoj odpeljeva proslavit prihod na Saipan. Greva na kosilo v odlično tajsko restavracijo. Naročiva dvakrat toliko, kot lahko pojeva. Očke, očke...

Sprotni ogled Saipana je šok. Po vseh razvalinah po Španiji, je tole povsem drugačen svet. Urejen, umirjen, čist. Ceste so široke in dobre, ob njih pa lepe in vzdrževanje zgradbe. In parki. ZDA v vsej svoji lepoti. In skoraj brez svoje slabe strani (McDonads, Taco Bell, Pizza Hut in podobne ustanove, ki pač niso po najinem okusu). Občutek je skoraj tak, kot sva ga imela, ko sva pred mnogo leti priplula na Reunion. Če bo tako še naprej, bova tukaj prebila kar nekaj časa.

Imava pa tudi nekaj obveznosti. Za začetek se je Vesna zvečer odpeljala po novo baterijo za njen 7 let star S10+ in ovitek za tri leta star S23+. Odšla je brez upanja na uspeh, a je uspeh prišel že v prvi trgovini in servisu. Tudi cena je podobna, kot v Ljubljani. Jah, tukaj smo sicer sredi oceana, prebivalcev v državi je manj, kot v Celju (kar je pomembno glede rezervnih delov na zalogi), so pa to ZDA. In ZDA imajo svojega predsednika, ki se neumorno trudi, da je za evrsko penzijo pri njih možno ležerno živeti. Šestdeset dolarjev je samo petdeset evrov. Ne samo bogovi, tudi vladarji so nama naklonjeni.

Saipan pred nami ; otok ima približno 48.000 prebivalcev-administrativno središče Commonwealth of the Northern Mariana Islands (CNMI)

prva sta bila custom in biosecurity v eni osebi; očitno je mlajši bil še pripravnik, ker nima verižice z obeskom?

Antonio je bil iz immigration oz. CBP

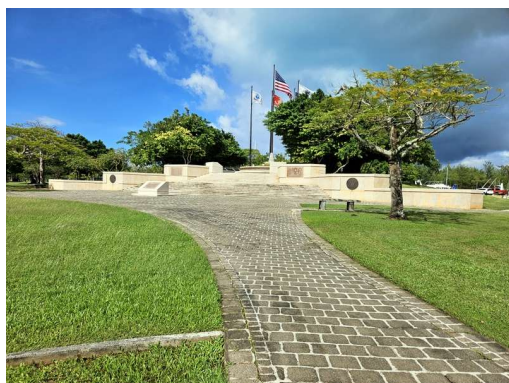
od portha uradnika nisem uspela fotka; ta dva pa sta za zdravje=v bistvu bi morala priti prva ne pa zadnja; sta se pohvalila, da sta Čamorca (Chamorro)-ti naj bi bili prvotni prebivalci tukaj

Smile cove marina; nama so rekli, da ostaneva kar na visitor privezu, kar nama je čisto ok

vhod v marino pa ni bil najbolj enostaven, ker sva šla notri v low tide (oseki) in ponekod je bilo samo 2,2m (midva pa 1,9m), pa tudi zelo ozko je bilo

memorial park.... urejeno ...

ceste tipične ameriške, vsaj tukaj kjer sva hodila, se vozila ni bilo videti smeti...

tukaj sva vzela rentacar ... no, ne ta športni model, bi preveč bodla v oči, pa tudi cena le teh je bila x dva napram tistemu, ki sva ga vzela

naša avtomobilska tablica

ko sem videla, da ja na Saipanu kar nekaj tajskih restavracij, sva hitro danes zavila v eno - po vsej razni azijski hrani, sem pogrešala tajsko, predvsem njihove juhe

piščanec z zelenjavo in indijskimi oreščki, tom yum juha, kokosova juha = obe juhi s shrimp, pečena svinjina s svežo limonino travo in ostalo zelenjavo = vse zelo dobro, dobro ... vsake juhe je bilo po en liter

30. januar 2026, petek

Saipan, Severni Marianski otoki

Petek je po planu dan za opravila. Na sporedu je iskanje švajcs mojstra, ki bo zvaril zlomljen del avtopilota. Načeloma enostavna naloga, če človek ve, kje mojstra najdeš. Ker pa sva se vozila od enega do drugega, je trajalo. Malo enostavneje je bilo obiskati vse trgovine z litijevimi akumulatorji. Možakar v drugi po vrsti si je vzel čas in poklical še ostalih deset, kjer bi jih morda imeli. Nikjer na Saipanu nimajo takih, ki bi jih jaz rad. Imajo pa solarne konektorje v švastarnici, kjer popravljajo telefone in so uspešno zamenjali baterijo v starem Vesninem telefonu.

Jaz sem šel še do frizerja. Od Kitajke brez znanja angleščine, a z odličnim znanjem mandarinščine, sem zbežal. In ona je tekla za mano in me vabila (v mandarinščini), da bi me oskubila. Enkrat v Surinamu je že bilo tako in ne bi rad ponavljal. Zato se ustaviva pri Filipincu, ki je svoje poslanstvo s škarjami opravil brez pripomb. Uspeh v lekarni je bil slab, v trgovini s hrano dober. Rezultat v kavarni je tudi bil slab (ameriški način priprave kapučina ni po najinem okusu), rezultat v barbekju grilu pa mešan. Ražnjiči bi bili dobri, če jih ne bi polili s sladko BBQ omako.

Zvečer se dobiva s Šarko iz Prage v Crown Plaza resortu in klepetamo. Že enajst let z možem in sinom živijo tukaj in sta do nedavno vodila ta velik hotelski kompleks. Kontakt je Vesna dobila od nizozemske barke Long Silver John, ki je bila pred nama na Saipanu. Oni so jih predstavili kot Slovence, Vesna je mislila, da so Slovaki in da je njej ime Sara (Sarka je ljubkovalno za Sara - jasno Holandec nima črke š na tipkovnici), v resnici so Pražani. Slovaki so drug par. In še tretji, po narodnosti nam še najbližji par, je tukaj (on je Zagrebčan, ona je Slovenka - če se ne bo kasneje izkazalo drugače). Svet je res majhen.

Aja, danes je priletela penzija. In spet nisem nič delal, da bi jo dobil. Za penzioniste je življenje tako enostavno...

kingfisher, sedel na veji in čakal, da ga slikam, šele potem je odletel

Toneta je spet strigel Filipinec; sem kasneje videla še več frizerskih salonov kjer je prav pisalo Filipini...

tukaj imava problem s kosilom: če ne prideva na kosilo tam do druge ure, težko najdeva odprto oštarijo; vse se potem odprejo šele ob petih ali še celo kasneje; BBQ na pravem oglju, samo na žalost preveč sladka omaka na mesu

ob petih popoldan dokaj prazne ulice, čistoča kar bode v oči

Imperial Pacific kazino, trenutno zaprto; lani je bil stečajni postopek zaključen, novi lastniki še ne vedo kaj s to nepremičnino

Crowne Plaza kamor imajo vstop vsi, ne samo gostje

od daleč je bilo videti le nekaj sijočega, prva misel je bila, da je to cerkev ...

včasih pa tudi paše iti malo v civilizacijo, urejeno, nenasmeteno

hotelski kompleks Crowne Plaza

igranje odbojke, frizbi ...

pogled skozi umazano šipo, 8.nad.hotela Crown ...

s Šarko na pijači v Crown hotelu

31. januar 2026, sobota

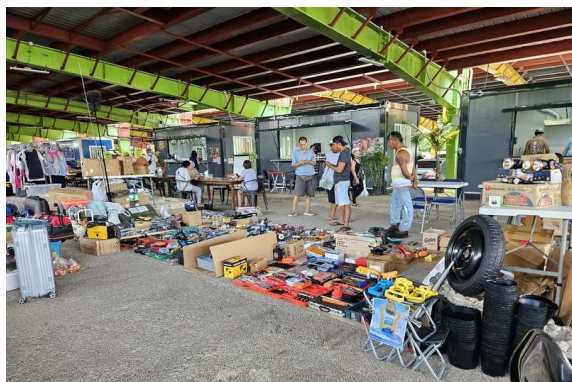
Saipan, Severni Marianski otoki

Dežuje. Cel dan dežuje. Ok, malo v presledkih, ampak cel dan je moker. Ob desetih sva zmenjena s Šarko na marketu. Ob sobotah je market in tam se prodaja vse, od doma pridelane zelenjave, do rabljenih oblačil in prešvercane kitajske tehnične robe. Klepetamo z njo in njenim možem. Prijeten klepet.

Potem greva na kosilo. Da bo malo drugače, je to korejska restavracija. Prava začetnika sva, ko je treba kaj naročiti. Še večja začetnika pa, ko začneva naročeno dobivati na mizo. Kakšnih ducat posod z različno hrano imava pred sabo. Od orožja so palčke in žlica. Kaj jesti s čim? Vesna si poleg tega naroči še sojo, pijačo po okusu podobno vodki, le z nekaj manj alkohola. To se pije z limono. Tako pravi kelner in na mizo postavi konkretno skledo na pol prerezanih limon. Hmmm? Kakorkoli, dobra izkušnja.

Po kosilu se odpeljeva na ogled južnega dela otoka. Nič si ne ogledava. Dežuje in ceste, ki naj bi pripeljale do raznih miradorov so zadnjo miljo blatne peš poti. Ne greva se "Singing in the rain". Plan B je, da jaz brkljam po barki, Vesna

opere perilo. Na koncu še natočiva vodo. Tri cevi sem staknil skupaj in komaj je bilo dovolj do najbližje pipe. Menda je mišljeno, da bi se voda nosila od pipe do barke v kanistrih, hmmm... Tudi gorivo dotočiva, čeprav je to v marini prepovedano. Upam, da naju niso posnele kamere, sic.

danés sva šla na market, #svaštarnica#

veliko stojnic je bilo s pripravljeno hrano

zelenjava je vse lokalna

riževa sladica zavita v palmino listje ...pozabila kupiti nazaj grede

svežega čilija pa že tako dolgo nisem videla, da sem ga morala tako kupiti

je pa zanimivo to, da se odpre že ob šestih zjutraj in zapre ob dvanajstih

menda prodajalci zelenjave in sadja pridejo že ob treh zjutraj, da si izbirijo najboljše pozicije na tržnici

Soju je korejska nacionalna pijača. Soju je običajno narejen iz fermentiranih žit, kot so pšenica, ječmen in riž, ali celo iz sladkega krompirja. Na trgu pa se pojavlja tudi soju iz koruze, korejskih sliv, grozdja in pa borovih iglic. Alkohol 16%

danes sva jedla v korejski bulgogi; ena varianta je bil set box, druga pa taka, da si moral sam peči na plinskem kuhalniku; drugačne začimbe kot pri tajski, kitajski hrani

izredno dobro založena trgovina s sadjem in zelenjavo in to lepo, veliko tudi lokalne ... če pomislim na tisto revščino na Majuro ali Kosrae/Pohnpei ... ko je bilo že vse na pol gnilo oz. ovenelo